

Надія Чаглей

Муза
з закривавленими
крилами

Роман

Київ

УДК 821.161

Ч12

Чаглей Н.

Ч12 Муза з закривавленими крилами : роман. Київ :

Видавництво Ліра-К, 2023. 222 с.

ISBN 978-617-520-363-7

Ми чудово знаємо, що добро і зло завжди поруч, проблема лише в тому, що розрізнити їх не так легко. Хто першим розпочинає гру на вибуття – Маніяк чи Жертва? Відповідь на це питання ви дасте самі після прочитання останньої сторінки. Живі, як ніколи, емоції від занурення в книгу, справжній та несподівано жахливий фінал першої частини – все це, та набагато більше, чекає на вас на сторінках цієї реальної, без прикрас, історії.

Книга розрахована на дорослу аудиторію.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-363-7

© Чаглей Н., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

1

Над великим приміським котеджем неподалік Києва густішала темрява. Неквапно, ледь освітлена помаранчевими вогнями міста, насувалася ніч. Будинок, вкутаний густим мороком, скидався на самотнього сірого привида. Тільки з одного його широкого, майже на пів стіни вікна лилося яскраве світло.

Простора спальня була б надзвичайно затишною, якби не важкий запах медикаментів і хворого тіла. Біля привідчиненого вікна стояла велика залізна клітка з птахом. Сердитий ара ходив по жердинці з одного кінця свого помешкання в інший, похитуючись і нагадуючи при цьому великий маятник. Присутність лікаря бентежила папугу так само, як і його господиню.

Жінка, яка лежала на ліжку, по обличчях медиків намагалася прочитати вирок. Та даремно. Вона марно намагалася розслабитися: серце в грудях калатало, як навіжене. Щоб заспокоїтися, жінка спробувала вдихнути на повну, та в грудях нестерпно запекло: зсередини щось кололо її сотнею гострих голок. Боляче. Вона повільно видихнула. Її чоловік, який від приїзду медиків не покидав дружину ні на хвилину, підтримував бідолашну і хвилювався не менше, час від часу тривожно стискаючи кулаки.

«Не померла. Слава Богу, жива», – блиснуло в її голові. Якби хоча б хтось знав, наскільки їй було потрібне життя! Ні, не глибока старість із десятком внуків навколо, а бодай декілька днів! Усього декілька днів цього нікчемного життя – і їй не страшно буде спуститися в глибини розпеченого пекла. Боже, як вона хотіла залишитися з ним наодинці. Трохи відпочити, набратися сил, підвестися і ... проламати йому голову. А потім його ще гарячою кров'ю вималювати красивим графіті на стінах слово «Вільна».

Вона намагалася пригадати себе в недалекому минулому, та вдавалося це їй важкувато. Її колишньої наче ніколи й не існувало. Колись ніжні м'які руки, з акуратним манікюром, від яких завжди йшов легкий запах французьких парфумів, тепер були загрубілими і чимось нагадували сухі курячі лапи.

Це він, він її убив. Тільки стоячи на межі, перетнути яку боялася останніх кілька років, вона нарешті це усвідомила. Щоб не збитися з роздумів, вона, наче затерту платівку, ще раз подумки програла власні думки: «Якщо мені судилося померти, то повір, я відправлю тебе до чортів раніше». Вона пильно глянула на свого чоловіка, та потім швидко відвела погляд: він не має здогадатися ні про що. З останніх сил жінка намагалася приглушити новий напад болю.

– Покашляйте, – попросив лікар. – Добре, достатньо. А тепер вдихніть глибше.

Незважаючи на те, що дихати їй було надзвичайно важко, жінка зробила спробу вдихнути на повні груди – і раптом всередині на маленькі гострі осколки наче розбилося щось скляне: це уламки її мрій своїми краями врізалися просто в серце. Сильний спазм змусив тіло здригнутися.

– Пече, ось тут, – тихо, намагаючись опанувати себе, сказала вона.

– Біль сильний?

– Так, – вона заплющила очі й ледь помітно кивнула.

- Ви відчуваєте біль тільки в грудній клітці?
- Ні, віддає в плече та руку.
- У цю? – лікар показав на ліву руку хворої.
- Так, – знову кивнула.

Лікар у літах поглянув на колегу, той швидко почав набирати мутний розчин із невеличкої скляної ампули. Інна скривила: ще одна ін'єкція. Вона боялася уколів з дитинства і, щоб відволіктися від голки, яка невпинно наближалася до неї, роздивлялася обличчя лікаря. Однак воно застигло беземоційною маскою. Втрата відчуттів. Нульова емпатія, начебто так у них це називається? Коли з плином часу вони припиняють співчувати людям. Це ж усього-на-всього черговий пацієнт, ще одне звичайнісіньке життя...

Вона лежала, заплющивши очі і намагаючись відволіктися, чула, як вони шурхотіли бланками, вкотре уточнюючи ім'я та дані в її чоловіка. Той всіяко їм допомагав, проте говорили вони так, наче хворої тут і не було або принаймні незабаром уже не буде.

Вона ненавиділа лікарів, вважаючи їх навіть небезпечнішими за знахарів та ворожок, тому що на боці медиків був закон. А ще тому, що вони ніколи нічого нормально не пояснюють. Бурмочуть щось на латині або розкидаються незрозумілими медичними термінами, неначе очікують, що люди самі будуть випрошувати в них заспокійливі слова, які хоча б подарують надію.

Інна ледь помітно всміхнулася, бліді губи розтягнулися в асиметричній посмішці буквально на кілька секунд. Вона пригадала слова з улюбленого фільму: «Кажуть, що надія помирає останньою. Я б убила її першою. Вбито надію – і зникає страх. Вбито надію – і людина починає діяти...»

Жінка розплющила очі. Зіниці від яскравого світла звужилися і перетворилися на ледь помітні темні цяточки. Ні примарна надія, ні нікчемне життя були їй непотрібні. Їй потрібен був час, ще трохи часу, щоб відправити його до пекла.

Усі вийшли, в кімнаті запанувала тиша, жінка залишилася сама. Повільно потягнулася за ноутбуком, знайшла в інтернеті необхідну інформацію. Великими чорними літерами на моніторі зависла стаття: «Гостра серцева недостатність, ускладнена астматичним статусом» – хвороба, яка може завершитися гострим смертельно небезпечним нападом.

Дощ ледь чутно забарабанив у велике вікно. Вона відчувала, як хвиля агресії накриває її з головою. Щоби втихомирити роздратування, яке наростало з кожною секундою, Інна повільно і неглибоко вдихнула, намагаючись заспокоїтися. Вітер ледь чутно колихнув тюль, який відділяв від неї світ за вікном.

А ще зовсім нещодавно, трохи більше як п'ять років тому, вона любила дощ...

2

Інна сиділа на пасажирському сидінні нової яскраво-червоної мазераті і дивилася, як по лобовому склі стікають одна за одною великі прозорі краплі. Артем вийшов всього на декілька хвилин, щось його затримувало, та її це не бентежило. Вона поглянула в маленьке дзеркало: попри те, що потрапила під дощ, чорні акуратно намальовані стрілки зовсім не попливли і тепер радували її гострими чіткими краями. Нещодавно придбаний чорний олівець справді виявився водостійким. Зухвало усміхнувшись сама собі, вона грайливо підморгнула пухнастими нарощеними віями.

Акуратно притримуючи паперовий стаканчик з еспресо, Інна, трохи опустивши вікно, витягнула з чорного шкіряного портсигара сигарету і закурила. Салон машини повільно наповнювався сизим димом. Вона звільнила ноги від взуття на височенних підборах і полегшено видихнула. «Якщо щастя і є, – подумала вона, – то воно справжнє саме в таких моментах».

На кінчику сигарети яскраво тлів червоний вогник. Сьогодні їй запропонували знятися для магазинного каталогу дизайнерських весільних суконь. Фотосесії вона любила, для неї це було набагато простішим, ніж крокувати довгим язиком подіуму з удаваними подругами.

Справжня дружба для моделей була такою ж рідкістю, як жовті діаманти в ювелірних магазинах провінції. Інна повільно затягувалася димом. Була б вона моделлю в 90-х чи 2000-х, уже давно стала б відомою, тоді це було в рази легше. А тепер, коли мало не кожна буває в косметолога частіше, ніж у рідної бабусі, а про філери і гіалуаронку не знає хіба дитина, стати відомою значно важче.

Дівчині пощастило. Вона неначе народилася для модельного світу: ідеальний подіумний зріст, досконалі параметри, сірі з голубими цяточками очі, які, залежно від макіяжу й освітлення, набували голубого або графітового кольору, довге світло-русяве волосся... Інна була красивою, однак для світу, в якому вона жила, цього було замало.

Постійна конкуренція стала невід'ємною складовою її життя – це виснажувало, не давало розслабитися. Їй це видавалося нечесним, а сама боротьба нерівною. Знала, що нині світом керує не справжня краса, створена природою, а ілюзія фільтрів і штат косметологів.

Вона намагалася не реагувати на тренди, та ситуація була двоякою. Усі кричать, в моді натуральна індивідуальність. Та що довше вона працювала в модельному бізнесі, то більше розуміла, що це обман. На гарні контракти агенти відбирали дівчат, які відрізнялися одна від одної хіба що відбитками пальців та кольором волосся.

Після таких кастингів Інна з цікавістю переглядала їхні фото в інстаграмі. І складалося враження, наче всі вони в якійсь окремій субкультурі, про яку Інна не знає. Однаково вигідні ракурси, які приховують недоліки, схожі фільтри, модний татуаж брів, акуратно «підрізаний» маленький носик, високі від філерів вилиці... Їхні дописи відрізнялися хіба що тільки різними украденими цитатами із філософських пабліків під ретушованими фото.

Інна роздивлялася своє відображення в ледь підсвіченому вогнями нічного міста тонованому вікні машини.

Заробляла непогано, проте навіть її природна краса, як би це банально не звучало, коштувала грошей. Ну, не підеш ти в компанію дівчат, де в кожній або багатий батько, або такого ж віку коханець, з дешевою сумочкою і в одязі зі звичайного ринку. Та й агенти все бачать і платять рівно скільки, на скільки ти виглядаєш. Замкнене коло. Перманентно витрачаєш, щоб більше заробити.

Докуривши сигарету, Інна витягнула ще одну. Тільки так вона заспокоювалася і відволікалася від думок про майбутнє, а воно тепер було, неначе в тумані. Ще чотири місяці тому вона була впевнена, що вийде заміж за того, в кого будуть гроші і від кого не нудитиме. Відбір кандидата був саме в розпалі. Проте трапилося найстрашніше. Те, що могло згубити її життя на самому початку дороги до омріяної вершини. Вона, цинічна і прагматична, яку завжди дратували ванільні цитати, закохалася. Дівчина ще раз повторила це не звичне для неї слово. Тепер воно звучало якось по-новому. Це ж потрібно було втрапити в таку халепу, навіть аварія тепер завдала б їй менше шкоди.

Інна ще раз затягнулася, їдкий дим заповнив легені. Стало значно спокійніше. Її Артем... Вона заплющила очі, вдихаючи ледь уловимий запах його парфумів, який змішався із димом. Його не було всього декілька хвилин, а для неї начебто минула вічність.

Вони познайомилися на виставці його картин. Він і справді був талановитим, от тільки бідним, так само, як і вона. Артемову виставку спонсорувала одна багата пані, якій він доволі швидко через складність свого характеру набрид.

На виставку Інна пішла за компанію з подругою. Її не так тягнуло до мистецтва, як просто хотілося розвіятися. Його картини були досить незвичними як на Київ, та їй більше сподобалося те, як він про них розповідав на презентації. Було помітно, що у свої роботи художник уклав частинку власної душі.

Через декілька днів після виставки вони зовсім випадково зустрілися на вулиці. Їх звів дощ і звичайнісінька чорна чоловіча парасоля. Потім – духмяний трав'яний чай у великих чашках, якими вони зігрівали холодні руки в затишному кафе. Вони сиділи розмовляючи майже до ранку, а потім, коли надворі вже світало, він провів її до будинку. Повітря пахло мокрим асфальтом і весною.

Прийшовши тоді додому, Інна тихенько зачинила двері. Подруга, з якою вона жила, уже спала. Дівчина зняла взуття. Як не прикро, але чорні щасливі атласні туфлі були безповоротно зіпсовані. Інна прихилилася до холодної стіни. Це була одна з таких ночей, яка цілком виправдала хаос важкого дня, що минув. Інна ще раз поглянула на взуття і усміхнулася: свою місію вони виконали.

Минуло зовсім небагато часу, й Інна стала бувати в майстерні Артема частіше, ніж удома. Кохання прийшло несподівано, але геть недоречно.

3

Артем майже нечутно відчинив двері. У салон авто ввірвався холодний вітер.

Машина швидко мчала широкою трасою, Інна намагалася не дивитися на стрілку спідометра, однак щоразу, коли він ішов на обгін, її серце неприємно стискалося. Не те, щоби вона не любила адреналін, та коли Артем здійснював такі-от маневри, він переносив її назад в дитинство, в період, який вона щосили намагалася забути.

Своїх батьків Інна майже не пам'ятала. Один із спогадів дитинства – це саме такі поїздки. Інна пригадувала: її батько також швидко їздив на авто, тоді вона не боялася.

Все змінилося в той момент, коли о другій ночі в двері будинку подзвонили. Вона спала. Те, що її батьки розбилися в автомобільній аварії, Інна зрозуміла наступного дня, коли її і без того емоційно холодна бабуся перетворилася для неї в абсолютно чужу людину. Вона втратила єдиного сина, і це стало трагедією всього її життя.

Інна пам'ятала, як того ранку, замість звичного сніданку, приготованого мамою, на столі вона знайшла фотографії з місця аварії. Коли вона почала плакати, бабуся навіть не намагалася її заспокоїти, спочатку мовчала, дивлячись на дитячу істерику, а потім кричала так, що прислуга, яка

завжди любила підслуховувати сімейні драми, просто поховалася у найдальші кімнати дому.

Бабуся, трясучи Інну за плечі, валала, що це вона, Інна, винна у всьому. Якби не її народження, син ніколи б не одружився з цією проституткою. Дівчинка знала, що це неправда, бабуся називала проститутками всіх красивих жінок, тому що сама мала параліч, який деформував її обличчя, зробивши його асиметричним. Таку ваду не могли виправити навіть за великі гроші.

Мамі не пощастило – вона була красивою. Тато її надзвичайно любив, і, якби тільки життя дозволило, вони прожили його разом до самого кінця. Та бабуся відмовлялася це навіть припускати. Відпустити єдину дитину було для неї рівноцінним власній загибелі.

Елеонора наскільки любила свого сина, що він навіть до своєї смерті не міг бути причетним. У той день бабуся просто зачинила Інну в кімнаті, випустивши тільки наступного дня. Їй було байдуже до криків і плачу, які лунали з дитячої. Навіть на благання бабуся не реагувала. Одяг, який Інна забруднила, бабуся потім змусила її відпирати вручну.

Та дитинство закінчилося не тоді, а приблизно через тиждень, коли бабуся привела Інну попрощатися з мамою, яка дивом вижила і тепер лежала в лікарні. Дівчинці тоді здавалося, що в маму ввіткнули сотню трубок. Того дня її відключили від приладів. Бабуся мовчки, дивлячись у стіну, стояла поруч. Інна тримала ледь теплу руку матері, коли її серце перестало битися. Чи тоді зрозуміла вона, що це кінець? Ні. Та її щасливе дитинство закінчилося в той момент, коли монітор апарата розрізала на дві частини пряма лінія.

Інні тоді було шість років. І це не аварія, це її бабуся вбила маму. Відтоді, саме з того моменту, і до цієї весни її ніколи не любили. Тому вона й трималася за це дивне відчуття тепла всередині, трималася, як тільки могла.

Інна поморщилася: скільки можна мозолити цю тему. Дівчина пальцем намалювала на запітнілому склі невеличке сердечко. Вона любила дощ.

Машина зупинилася на високому схилі. Тоді Артем малював небо, великі краплі, її. А Інна вдихала запах трав, і душу запалювали з середини тисячі нічних вогнів міста. Опісля вони сиділи під деревом, тримаючи одне одного за мокрі холодні руки. Вони були щасливими.

Тільки хтось там, вгорі, розглядаючи їх, думав, що вони божевільні, точніше достеменно знав це. І, дивлячись на їхні міцно переплетені пальці, тільки скрушно похитував головою.

Через декілька годин вони повернулися в місто, Артем віддав машину, на якій вони каталися, другові. У його орендовану майстерню вони поверталися на метро. Така поїздка у всього декілька зупинок – величезний контраст між теплим шкіряним сидінням мазераті і холодним метро, у якому нудотно смерділо спітнілими людьми. Перебування у вагоні метро звело нанівець весь її романтичний настрій. Злі, втомлені люди, які після роботи, проклинаючи все, повертаються додому, на виході поодинокі інваліди й старенькі, закутані в брудний, місцями рваний одяг...

– Даремно ти. Всім не допоможеш, – сказав Артем, коли Інна вкотре витягувала гроші.

Він відчинив двері в майстерню, пропустивши її вперед. Інна зайшла, задумливо, наче вперше, оглянула все довкола. Дівчина так хотіла вірити, що у них все вийде, що їм вдасться якось змінити ситуацію. Принаймні вона для цього робила все можливе: взяла більше замовлень, та грошей все одно катастрофічно не вистачало. Інна не знала, на скільки її вистачить у такому режимі. Втома стала хронічною. Вона любила Артема, але провести все життя, рахуючи копійки, не хотілося.

Артем щиро вірив у свою геніальність. У нього була амбітна мрія: він хотів своїми картинами змінити світ, вписатися великими літерами у світову історію мистецтва. Інна ледь помітно посміхалася, коли мова знову заходила про виставки в Америці. Вона його розуміла: ще два місяці тому вона також хотіла стати відомою, щоби нею захоплювалися мільйони, і, нехай це і звучало занадто гучно, на менше вона згодна не була, принаймні до сьогодні.

Проте вже місяць, лежачи на здутому матраці разом з Артемом в його майстерні, вона, вдихаючи запах його тіла, хотіла зовсім іншого. Світло софітів ще наполегливо кликало. Однак тепер до болю хотілося не подіумної слави, а його! Собі, не на годину, не на рік, не на десять. Назавжди...

Так дивно, але його для неї завжди було мало. Інна не могла це пояснити. Неначе з'їжджала з глузду, проклинаючи себе за такі думки щоночі. Всього декілька місяців тому вона була вільною, як стихія! Як він зміг змінити її настільки, зруйнувати всі її принципи одним дотиком. Спочатку дівчина боролася з цим, та безрезультатно. Її серце й думки більше їй не належали.

– Вибач мені, – одного разу тихо сказав він, міцно обіймаючи її за плечі.

– Що?

– Це все навколо... Мені справді хотілося, щоби все було по-іншому. Ти надзвичайна, створена ходити червоними доріжками, а вечорами, смакуючи дороге шампанське, купатися у власному джакузі, а не лежати на підлозі в майстерні, де навіть немає опалення.

– Не говори дурниць, – стривожено відповіла Інна. Вона не любила такі розмови, вони неначе притягували до них, щось погане. – Я люблю тебе, все інше не має значення.

Він засміявся, потім провів рукою по її волоссі, неначе намагаючись пригладити непокірні кучері.

– Ти б вийшла за мене заміж? – запитав він.

– Так, звісно, – Інна розгублено кивнула, навіть на хвилинку не замислившись.

Артем сумно посміхнувся, повільно підвівся і підійшов до столу, на якому стояло декілька пляшок дешевого червоного вина. Відкоркував одну і розлив вино у паперові стаканчики. Не чекаючи її, залпом випив один до дна.

– Непогано, – трохи скривившись сказав він, налив собі ще. Інший стакан подав Інні.

– Тебе таке влаштує? – запитав він. – Навіть на твоїх показах в гримерній ви п'єте з красивих келихів.

Вона зітхнула, нічого не відповівши.

За годину, розпивши другу пляшку вина, вони вперше без зайвих ілюзій поглянули на своє життя.

– Ми одружимося, ти переїдеш сюди. Я більш ніж впевнений, що твою подругу не ошчасливить перспектива того, що ми житимемо з нею.

Інна розсміялася.

– Це точно, мені здається, вона і мене ледве терпить.

– А потім, – продовжив він, – ти народиш дитину. Я дуже хочу від тебе сина, навіть двох. Ти не зможеш повернутися на подіум, у нас не буде няньки, ти сидітимеш в кімнаті, і навіть не у своїй власній, а в чужій, з якої в будь-який момент нас можуть попросити. Можливо, влаштуєшся кудись, наприклад, бухгалтером, і будеш, як і всі, прокидатися вранці, проклинаючи все. А наприкінці робочого дня, виснажена, повертатися назад, нашвидкуруч готувати, наводити лад у квартирі, займатися дітьми. У тебе не буде часу на себе, не буде салонів, які ти так любиш, не буде зволожувальних масочок, масажів, фітнесу... Ти повільно, як і всі, згубиш себе. Зникнуть нічні розмови. Ти розлюбиш мене, у тебе просто не буде на це часу. Ми станемо чужими. Повір, я люблю тебе, – та не хочу жити так, як тисячі інших пар. Розумієш, я не хочу пустопорожніх розмов, чергового «як справи»? Я не хочу бачити тебе втомленою, змученою